

Ποιμαντική επίσκεψη του Πατριάρχη Ιεροσολύμων στη Ρένε

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Ποιμαντική επίσκεψη στη Ρένε, κοντά στη Ναζαρέτ, πραγματοποίησε την Κυριακή του Παραλύτου, 11 Μαΐου 2025, ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων [κ.κ. Θεόφιλος](#).

Ο Μακαριώτατος προέστη της Θείας Λειτουργίας στον Ιερό Ναό του Αγίου Γεωργίου ενώ κατά την ομιλία του, μεταξύ άλλων, είπε ότι: “Η ιστορία του παραλυτικού προβάλλεται ως άπτό παράδειγμα τῆς δυνάμεως τῆς ὑπομονῆς, ὅταν μάλιστα δοκιμαζώμεθα ὑπό ἀσθενειῶν καί ποικίλων δεινῶν καταστάσεων”. “Ὁ παραλυτικός ἄνθρωπος τοῦ εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος, ἀποτελεῖ ὑπόδειγμα ὄχι μόνον ὑπομονῆς ἀλλά καί ἐλπίδος”, πρόσθεσε σε ἄλλο σημείο.

Αναλυτικά η ανακοίνωση της Αρχιγραμματείας:

Τήν Κυριακήν, 28ην Ἀπριλίου /11ην Μαΐου 2025, Κυριακήν τοῦ Παραλύτου συμφώνως τῷ βιβλίῳ τοῦ Πεντηκοσταρίου, ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἐπραγματοποίησε ποιμαντικήν ἐπίσκεψιν εἰς τήν κωμόπολιν Ρένε (Reineh) πλησιόχωρον τῆς πόλεως Ναζαρέτ.

Ἐνταῦθα ὁ Μακαριώτατος ἐγένετο δεκτός ἐν θερμῇ ὑποδοχῇ ὑπό τοῦ Σώματος τῶν Ὁρθοδόξων Προσκόπων, ἀκολουθῶς δέ ἐτέλεσε τό Μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας εἰς τόν περικαλλῆ Ἱερόν Ναόν Ἀγίου Γεωργίου εἰς Reineh, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Γέροντος Καμαράση Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Χριστοδούλου, τοῦ Ἱερέως Προϊσταμένου τῆς ἐνορίας ταύτης τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου Ρένε π. Συμεών, τοῦ Ἀρχidiaκόνου Μάρκου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Εὐλογίου, ψαλλόντων τῶν ἱεροψαλτῶν τῆς ἐνορίας ταύτης ἀραβιστί καί προσερχομένων ἐνοριτῶν τῆς ἐνορίας ταύτης. Πρός τό εὐλαβές ἐκκλησίασμα ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον πρό τοῦ Κοινωνικοῦ ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

«Ἐπέστη ὁ φιλόανθρωπος, καί πανοικτίρμων Κύριος, Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, τοῦ θεραπεῦσαι τὰς νόσους, εὔρε δὲ κατακείμενον, ἄνθρωπον πλείστοις ἔτεσι, καί πρὸς αὐτὸν ἐβόησεν· Ἄρον τὸν κράββατον, ἴθι, πρὸς τὰς ὁδοὺς τὰς εὐθείας», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας ἐρμηνεύων τό εὐαγγελικόν ἀνάγνωσμα.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τούτῳ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου ἐν τῇ εὐλογημένῃ ὑμῶν πόλει Reineh, ἵνα πανηγυρίσωμεν τὴν τριήμερον ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐορτάσωμεν τό ὑπερφυές θαυμαστόν γενόμενον εἰς τόν Παραλύτον ἄνθρωπον ἐν τῇ προβατικῇ κολυμβήθρᾳ εἰς Ἱεροσόλυμα, τῆς ὁποίας τά ἐρείπια σώζονται ἄχρι σήμερον.

«Ἦν δέ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτώ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτοῦ. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον καὶ γνούς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν παραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει. λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἔγειρε, ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει», (Ἰωάν. 5,5) κατὰ τὴν ἀψευδῆ μαρτυρίαν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου.

Τό ὑπερφυές τοῦτο θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ Παραλύτου διακρίνεται ἀπὸ τὰ λοιπά καὶ ἄπειρα θαύματα, τὰ ὁποῖα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὡς εὐστόχως ἐπισημαίνει ὁ πολὺς Ὡριγένης λέγων: «Πάντως μὲν, ἐννοεῖ τό πολὺ πλῆθος τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν (Ἰωάν. 5,3)- οὐκ ἐθεράπευσε (ὁ Κύριος) δεικνύς δέ τὴν οἰκείαν δύναμιν, ἕνα ἐπελέξατο τὸν βαρυτέρῳ μάλιστα κατεχόμενον πάθει (ἀσθενείᾳ) καὶ τῷ μήκει (τό μᾶκρος) τοῦ χρόνου τὴν σωτηρίαν ἀνέλπιστον ἔχοντα».

Μέ ἄλλα λόγια ὁ Χριστός ἐπέλεξε μεταξύ τῶν ἀσθενούντων τὸν ἔχοντα βαρυτάτην ἀσθένειαν ἀφ' ἑνός καὶ ἄνευ ἐλπίδος τὴν θεραπείαν, δηλαδή τὴν σωτηρίαν τοῦ ἕνεκεν τῆς μακροχρονίου καρτερίας του ἀφ' ἐτέρου. Διὰ δέ τοῦ ἐπιτακτικοῦ λόγου Του «ἔγειραι ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει», ὁ Ἰησοῦς ἀπέδειξεν ὅτι εἶναι ὁ Κύριος τῶν Δυνάμεων ἔχων θείαν ἐξουσίαν, ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας: «οὐ γὰρ ἐπεύχεται (ὁ Κύριος) τῷ κειμένῳ τῆς ἀρρωστίας τὴν λύσιν, ἵνα μὴ κατὰ τινος φαίνοιτο καὶ Αὐτός ὡς εἷς τῶν Ἁγίων Προφητῶν, ἀλλ' ὡς τῶν δυνάμεων Κύριος ἐξουσιαστικῶς ἐπιτάττει γενέσθαι».

Ἐπί πλέον δέ ὁ Κύριος ἤθελε νά φανερώσῃ τήν ἄπειρον Αὐτοῦ φιλανθρωπίαν καί τό μέγα Αὐτοῦ ἔλεος. Ὅπου φανῇ ὁ Σωτήρ, ἐκεῖ καί ἡ σωτηρία. Κἄν τε γάρ ἴδῃ τελώνην καθήμενον ἐπὶ τοῦ τελωνίου, τοῦτον ἀπόστολον ποιεῖ καί εὐαγγελιστήν· κἄν τε μετὰ νεκρῶν ταφῇ, νεκρούς ἐγείρει. Καί τυφλοῖς μέν τό βλέπειν χαρίζεται, κωφοῖς δε τό ἀκούειν· καί τάς κολυμβήθρας περιέρχεται οὐ τας οἰκοδομάς ζητῶν, ἀλλά τούς νοσοῦντας ἰατρεύων».

Ἡ τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος ἱστορία τοῦ παραλυτικοῦ προβάλλεται ὡς ἀπτό παράδειγμα τῆς δυνάμεως τῆς ὑπομονῆς, ὅταν μάλιστα δοκιμαζώμεθα ὑπό ἀσθενειῶν καί ποικίλων δεινῶν καταστάσεων. Ἄς ἀκούσωμεν ἐν προκειμένῳ τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου παραγγέλλοντος: «Πᾶσαν χαρὰν ἠγήσασθε, ἀδελφοί μου, ὅταν πειρασμοῖς περιπέσητε ποικίλοις, γινώσκοντες ὅτι τὸ δοκίμιον ὑμῶν τῆς πίστεως κατεργάζεται ὑπομονήν· ἡ δὲ ὑπομονὴ ἔργον τέλειον ἐχέτω, ἵνα ᾗτε τέλειοι καὶ ὁλόκληροι, ἐν μηδενὶ λειπόμενοι», (Ἰακ. 1,2-4). Τοῦτο ἐξ ἄλλου παραγγέλλει καί ὁ Κύριος λέγων: «ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν», (Λουκ. 21,19).

Εἰς τοὺς δυσκόλους καιροὺς, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, κατὰ τοὺς ὁποίους οὐδέν ἄλλο εἶναι εὐκόλον νά διατηρήσωμεν, ἅς φυλάξωμεν καὶ ἅς κρατήσωμεν ὑπὸ τήν κατοχήν μας τό πολυτιμότερον πάντων τῶν πραγμάτων, τοὔτέστιν τήν ψυχήν μας.

Διά τῆς ὑπομονῆς ἡ ψυχὴ θά διατηρηθῇ εἰς καλήν διάθεσιν καί εἰς εἰρηνικὴν κατάστασιν.

Διότι, ὡς λέγει ὁ Κύριος, «τί γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;» (Ματθ. 16,26). Κατὰ δέ τὸν πολὺν Ὡριγένην, «ἄνθρωπος μὲν οὖν οὐκ ἂν δώῃ τι ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, Θεὸς δὲ τῆς πάντων ἡμῶν ψυχῆς ἀντάλλαγμα ἔδωκε τό τίμιον αἷμα τοῦ Ἰησοῦ».

Ὁ λόγος τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὸν κατακείμενον παράλυτον: «θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;» ἀποκαλύπτει δύο τινά· πρῶτον ὅτι ὁ Κύριος ἐγγύς, ὡς λέγει ὁ θεῖος Παῦλος εἰς τοὺς Φιλιππησίους (Φιλιπ. 4,5), δηλαδὴ ὁ Κύριος εὐρίσκεται κοντά μας εἰς κάθε στιγμήν καί δεύτερον, ὅτι ὁ Κύριος σέβεται τὴν ἐλευθέραν βούλησιν τοῦ ἀνθρώπου. «Αὐτεξούσιος γάρ ὢν καί αὐτοκράτωρ («ἐλέγχων τὰς πράξεις του) ὁ ἄνθρωπος καί αὐτοδέσποτον (=ἀνεξάρτητον) βούλησιν καί αὐτόπροαίρετον πρὸς τὴν αἵρεσιν (=προτίμησιν) ἐκλογὴν τοῦ καλοῦ λαβών», λέγει ὁ Ἅγιος Μεθόδιος Ὁλύμπου.

Ὁ παραλυτικὸς ἄνθρωπος τοῦ εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος, ἀποτελεῖ ὑπόδειγμα ὅχι μόνον ὑπομονῆς ἀλλὰ καί ἐλπίδος. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἐν προκειμένῳ λέγει ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἤθελε μεταξύ ἄλλων νὰ φανερώσῃ πῶς ὁ παράλυτος μέ τὴν ἀσθένειάν του εἶχε γίνῃ ἐνάρετος καί ἦτο ἄξιος τοῦ ἐλέους καί τῆς εὐεργεσίας. «Τὸν ὄντα ἄξιον ἐλέους καί εὐεργεσίας, τοῦτον πρό τῶν ἄλλων εἶδεν ὁ κηδεμὼν καί φιланθρωπος».

Ὁ θεόπνευστος Παῦλος ποιεῖται μνεῖαν τῆς δυνάμεως καί τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐλπίδος, ἐπικαλούμενος τὰς Ἀγίας Γραφάς, διό καί λέγει: «ὅσα γὰρ προεγράφη, εἰς τὴν ἡμετέραν διδασκαλίαν προεγράφη, ἵνα διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως τῶν γραφῶν τὴν ἐλπίδα ἔχωμεν», (Ρωμ. 15,4). Ὁ δέ κορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων Πέτρος συνδυάζει τὴν ἐλπίδα μέ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ λέγων: «Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ κατὰ τὸ πολὺ αὐτοῦ ἔλεος ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζωσαν δι’ ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Α’ Πέτρ. 1,3).

Ὁ Θεὸς Πατὴρ μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι ἐκεῖνος, ὁ Ὅποιος κατὰ τό πολὺ αὐτοῦ ἔλεος καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν μᾶς ἀνεγέννησε χαρίζοντάς μας ἐλπίδα αἰωνίων ἀγαθῶν. Ἔκαμε δέ τὴν ἐλπίδα μας ζωντανὴν διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Διό καί ἡμεῖς μετὰ τοῦ ὕμνωδοῦ εἵπωμεν: «Κύριε, τὸν Παράλυτον οὐχ ἡ κολυμβήθρα ἐθεράπευσεν, ἀλλ’ ὁ σὸς λόγος ἀνεκαίνισε, καὶ οὐδὲ ἡ πολυχρόνιος αὐτῷ ἐνεπόδισε νόσος, ὅτι τῆς φωνῆς σου ὀξυτέρα ἡ ἐνέργεια ἐδείχθη, καὶ τὸ δυσβάστακτον βάρος ἀπέρριψε, καὶ τὸ φορτίον τῆς κλίνης ἐβάστασεν, εἰς μαρτύριον τοῦ πλήθους τῶν οἰκτιρμῶν σου, δόξα σοι». Ἀμήν. Ἐτη πολλά, εὐλογημένα καὶ εἰρηνικά. Χριστὸς Ἀνέστη».

Μετά τήν Ἀπόλυσιν τῆς θείας Λειτουργίας ἠκολούθησε κέρασμα καί ἐν συνεχείᾳ τράπεζα παρατεθεῖσα ὑπό τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου εἰς τήν ὁποίαν καί πάλιν προσεφώνησεν ὁ Μακαριώτατος.

